

Arrest

nr. 134 660 van 8 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing van diezelfde dag houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. KEUTGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 mei 2010 dient de verzoeker een (eerste) asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Verzoekers eerste asielpcedure wordt afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 67 410 van 28 september 2011, waarbij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 29 februari 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van

de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) beslist op 5 april 2012 tot de onontvankelijkheid van de voornoemde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 oktober 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 12 november 2013 om deze tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Tegen deze beslissing dient de verzoeker op 27 november 2013 een beroep in bij de Raad. Dit beroep is thans hangende.

Op 15 maart 2014 treedt de verzoeker te Herstal in het huwelijk met een Belgische onderdaan, E. C.

Op 7 mei 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, *in casu* als echtgenoot van de boven vermelde Belgische onderdaan.

Op 22 mei 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden alsook een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn de thans bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 juni 2014 en zijn als volgt gemotiveerd.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.05.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd':1°: de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt'. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van de Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.' Verder in artikel 40ter wordt gesteld: 'Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.' Aangezien de echtgenote van betrokkene nog geen 21 jaar, is voldoet hij niet aan de voorwaarde van artikel 40bis, §2, 1° en 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Duitse taal, dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de

voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur werden genomen in de Nederlandse taal, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoeker beroept zich tevens op de schending van de zorgvuldigheidsplicht (*“das allgemeine Rechtsprinzip der guten Verwaltung, des kontradiktorischen Charakters und der sorgfältigen Verwaltung, welches vorsieht, dass die Verwaltung gehalten ist, alle ihre bekannten Elemente bei der Entscheidungsfindung in Betracht zu ziehen”* - vertaald: het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, recht op tegenspraak en zorgvuldig bestuur dat voorziet dat het bestuur gehouden is om bij zijn beslissing alle hem gekende elementen in rekening te nemen).

De verzoeker verschaft hieromtrent de volgende toelichting:

“In Erwägung, dass die angefochtene Entscheidung darlegt, dass der Antrag auf Familienzusammenführung mit einem EU-Bürger unbegründet ist, da die Ehefrau des Antragstellers noch keine 21 Jahre alt ist, sodass die Bedingungen der Art. 40bis, § 2, 1° und 40ter des Gesetzes vom 15.12.1980 nicht erfüllt sind.

Dass die angefochtene Entscheidung der besonderen familiären Situation des Antragstellers keine Rechnung trägt.

Dass der Antragsteller seit dem 17.03.2014 als Schwiegersohn an der Adresse seiner Ehefrau wohnhaft ist, und er zusammenlebt mit seiner Schwiegermutter, sowie mit seiner Ehefrau und deren kleinem Bruder (Unterlage 4).

Dass der Bruder des Antragstellers, Herr Sefik ACAR, welcher als Flüchtling anerkannt worden ist, seit Jahren in 4700 EUPEN, (...), wohnhaft ist, und dass dies dem Innenministerium – Ausländeramt bekannt ist, da der Antragsteller diesen Umstand sowohl beim Einreichen seiner Asylanträge vom 06.12.2010 und 28.10.2013, als auch beim Einreichen seines Regularisierungsantrags, in Anwendung von Art. 9bis des Gesetzes vom 15.12.1980, mit Einschreiben vom 19.12.2011 geltend gemacht hat.

Dass die angefochtene Entscheidung sich damit begnügt, darauf hinzuweisen, dass das Ausländeramt beim Einreichen eines erneuten Antrags auf Aufenthaltserlaubnis alle anderen Umstände zu analysieren, die ggf. zum Erteilen einer Aufenthaltsgenehmigung führen können.

Dass die Mitgliedsstaaten der Europäischen Union sich verpflichtet haben, das familiäre Leben der Antragsteller angemessen in Betracht zu ziehen, im Falle einer eventuellen Rückkehr in das Herkunftsland.

Die angefochtene Entscheidung enthält jedoch den Befehl, das Land zu verlassen, ohne zu berücksichtigen, dass der Antragsteller über feste familiäre Beziehungen in Belgien verfügt.

Die angefochtene Entscheidung antwortet in keinsten Weise auf die besondere persönliche und familiäre Situation des Antragstellers, sodass sie eine Verletzung des Art. 8 der Europäischen EU-Menschenrechtskonvention darstellt, aufgrund welcher jeder Mensch das Recht auf ein familiäres Leben besitzt.

Ebenfalls verletzt die angefochtene Entscheidung die Art. 3 und 13 der EU-Menschenrechtskonvention, da sie leichtfertig anordnet, dass der Antragsteller in sein Heimatland zurückkehren soll, ohne die eventuellen Konsequenzen einer solchen Rückkehr in Betracht zu ziehen.

Schließlich ist die angefochtene Entscheidung aus den gleichen Gründen nicht ausreichend begründet, und trägt nicht allen Elementen Rechnung, von denen die Verwaltungsbehörde zum Zeitpunkt der angefochtenen Entscheidung Kenntnis hatte.

Der Antragsteller vertritt die Auffassung, dass seriöse Gründe bestehen, welche zu einer Annullierung der angefochtenen Entscheidung vom 22.05.2014 führen müssen."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 3, 8 en 13 EVRM,*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat de bestreden beslissing geen rekening zou houden met de bijzondere familiale situatie van verzoeker. Verzoekende partij wijst erop dat hij niet enkel samenleeft met zijn echtgenote, maar ook met zijn schoonmoeder en schoonbroertje. Hij wijst erop dat ook zijn broer, die als vluchteling erkend is, sedert geruime tijd in het Rijk verblijft. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat niet blijkt dat hier rekening mee werd gehouden en stelt dat zijn sterke familiale verankering in het Rijk wordt miskend door de bestreden beslissing, en inzonderheid door het bevel. Verzoekende partij verwijst ter zake naar art. 8 EVRM. Ook verwijst verzoekende partij naar art. 3 en 13 EVRM, omdat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel bevat, zonder de 'eventuele gevolgen' van een terugkeer in overweging te nemen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft gemotiveerd: "Aangezien de echtgenote van betrokkene nog geen 21 jaar, is voldoet hij niet aan de voorwaarde van artikel 40bis, § 2, 1° en 40ter."

Inderdaad bepaalt art. 40bis, § 2, 1° Vreemdelingenwet:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

Terwijl art. 40ter, vierde lid Vreemdelingenwet stipuleert:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar."

In casu is de echtgenote van verzoekende partij jonger dan 21 jaar, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht het verblijf weigerde.

De verwijzing naar 'familiale banden' met een schoonmoeder, schoonbroertje en broer, is ter zake niet relevant, nu verzoekende partij zijn aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn echtgenote, en niet in functie van de door hem aangehaalde familieleden.

Terwijl verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Verweerder laat gelden dat, wat betreft de banden tussen verzoekende partij en zijn schoonmoeder, schoonbroertje en broer, verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie. Het loutere gegeven dat er een familiale band bestaat, is niet voldoende om een relatie in de zin van art. 8 EVRM aan te tonen.

Verweerder wijst erop dat verzoekende partij geruime tijd gescheiden heeft geleefd van zijn meerderjarige broer en dat hij geen banden van afhankelijkheid aantoont.

Waar verzoekende partij wijst op het feit dat hij inwoont bij zijn schoonfamilie, laat verweerder gelden dat dit dient te worden aanzien als een regeling die toelaat om de kosten te drukken, zeker zolang verzoeker nog illegaal in het Rijk verblijft en dus zelf niet kan instaan voor het onderhoud van zijn gezin. Daarmee wordt nog geen beschermenswaardige relatie aangetoond tussen verzoeker en zijn schoonfamilie.

De verweerder laat vervolgens, met betrekking tot de band tussen verzoeker en zijn echtgenote, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in. Nochtans kan bij een grensoverschrijdende relatie worden aangenomen dat het logisch is dat één van de partners de banden met het land van herkomst verliest, zodat kan worden verondersteld dat de echtgenote van verzoeker haar man kan volgen naar zijn land van herkomst, te meer nu de echtgenote van verzoeker zelf ook van Turkse afkomst is.

Zie in die zin:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van zijn partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn gemotiveerd omdat niet werd gemotiveerd over de familiebanden tussen verzoeker en zijn schoonmoeder, schoonbroer en broer, in het kader van een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Terwijl afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris met alle relevante omstandigheden rekening heeft gehouden, te meer nu de gemachtigde van de Staatssecretaris in het verleden reeds heeft geoordeeld (zoals verzoekende partij zelf aanhaalt), dat deze elementen, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, niet konden worden weerhouden.

Waar verzoekende partij wijst op art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat verzoekende partij zich ter zake tot een bijzonder summier en vaag betoog beperkt, waarbij wordt gewezen op de ‘mogelijke gevolgen’ van een terugkeer.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en RERGECE, *La Convention Européenne des droits de l'homme*, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Het middel faalt in rechte.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Vooraf dient de Raad er op te wijzen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen.

In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) dat voorziet dat *"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."*

De omstandigheid dat beide beslissingen, enerzijds de beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en anderzijds de beslissing waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, middels eenzelfde *'instrumentum'* worden betekend aan de verzoeker rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *'negotium'* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

3.4. Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert bovendien dat de verzoeker bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Wanneer de Raad aanvaardt dat twee onderscheiden bestreden beslissingen, omwille van de goede rechtsbedeling in één verzoekschrift kunnen worden bestreden en met één arrest kunnen worden beslecht zoals te deze het geval is, impliceert het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 derhalve dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoeker voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

In casu blijkt uit de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel dat de verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM slechts lijkt aan te voeren in de mate dat de thans bestreden akte ('bijlage 20') een bevel om het grondgebied te verlaten bevat (*"Die angefochtene Entscheidung enthält jedoch den Befehl, das Land zu verlassen, ohne zu berücksichtigen (...)"*) en *"Ebenfalls verletzt die angefochtene Entscheidung die Art. 3 und 13 der EU-Menschenrechtskonvention, da sie leichtfertig anordnet, dass der Antragsteller in sein Heimatland zurückkehren soll (...)"*. In elk geval stelt de Raad vast dat de verzoeker bij de uiteenzetting van zijn enige middel niet duidelijk aangeeft op welke wijze de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, als één van de twee onderscheiden beslissingen die zijn opgenomen in de bijlage 20, één van de aangevoerde rechtsregelen zou schenden.

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt duidelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn juridische grondslag vindt in de artikelen 40bis, § 2, 1° en 40ter van de vreemdelingenwet, en dat de feitelijke grondslag kan worden gevonden in de vaststelling dat verzoekers echtgenote nog geen 21 jaar is. Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoeker niet betwist. Artikel 40ter, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt op duidelijke en dwingende wijze dat een derdelander, echtgenoot van een

Belg, slechts voor de erkenning van het recht op verblijf in functie van deze Belg in aanmerking komt indien beide echtgenoten ouder zijn dan 21 jaar, hetgeen hier niet het geval is. De vreemdelingenwet biedt de gemachtigde niet de mogelijkheid om van deze absolute en noodzakelijke leeftijdsvoorwaarde af te wijken om het verblijfsrecht als familielid van een Belg toch toe te staan.

De verzoeker maakt niet duidelijk waarom de geboden motivering met betrekking tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet afdoende zou zijn, noch maakt hij enigszins aannemelijk dat de duidelijke wettelijke bepaling van artikel 40ter, vierde lid van de vreemdelingenwet ter zijde zou kunnen worden geschoven op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 8 van het EVRM, terwijl de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM uitdrukkelijk wordt beperkt tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dan ook dat het enige middel onontvankelijk en minstens ongegrond is in de mate dat het betrekking heeft of dienstig kan worden betrokken op de beslissing houdende de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden.

3.5. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoeker onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

De zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht gebiedt de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden en dat bij dit onderzoek wordt gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht dient dan ook te worden onderzocht door het aftoetsten van de bestreden beslissing aan de toegepaste wettelijke bepaling(en) alsook aan de elementen van het administratief dossier.

Wanneer het bestuur ten aanzien van een derdelander een verwijderingsbeslissing neemt, volgend op en in het kader van een aanvraag die er essentieel op gericht was hem in staat te stellen om in België een gezinsleven te ontwikkelen, dan kan de zorgvuldigheidsplicht in het kader van het besluitvormingsproces inzake deze verwijderingsbeslissing bovendien niet los worden gezien van de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM.

3.6. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010,

nr. 210.029), het de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De verplichting die het bestuur heeft om een zorgvuldig onderzoek te voeren omtrent het gezinsleven van de betrokken vreemdeling, is dus inherent aan artikel 8 van het EVRM.

3.7. Het standpunt van de verzoeker dat het bestuur rekening diende te houden met zijn familiale situatie bij het besluitvormingsproces in het kader van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, dat heeft geleid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, vindt bovendien uitdrukkelijk steun in de vreemdelingenwet.

Het kan immers niet worden betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing tot verwijdering uitmaakt zoals bedoeld in artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden akte, bepaalt uitdrukkelijk dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 15 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven).

Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zo ver strekt dat het tevens een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt met betrekking tot het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, dient in elk geval te worden vastgesteld dat deze bepaling er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, *“alvorens”* dat een beslissing wordt genomen tot verwijdering (*Doc.Parl.*, 53, 1825/001, p. 24).

3.8. De verplichting om bij de totstandkoming van verwijderingsbeslissingen een zorgvuldig onderzoek te voeren omtrent de gekende elementen die wijzen op een effectief gezinsleven van de betrokkene in België, houdt dan ook een specifieke zorgvuldigheidsplicht in die rust op het bestuur en dit in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.9. De Raad wijst er voorts op dat noch uit de thans bestreden akte noch uit de vreemdelingenwetgeving blijkt dat de gemachtigde verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aansluitend op en na de weigering van verblijf aan een familielid van een Belg. Artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit voorziet immers dat de bijlage 20 *“desgevallend”* een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het woord *“desgevallend”* wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel moet worden gegeven (*cf.* RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de thans bestreden akte als dusdanig geen aparte juridische grondslag aangeeft voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt in de aanhef van de akte weliswaar verwezen naar artikel 52, § 4, 5° lid van het vreemdelingenbesluit, doch zulks uitsluitend met betrekking tot de weigering van de aanvraag van een verblijfskaart:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (...) om de volgende reden geweigerd: (...)”

In de bestreden akte wordt het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt, in feite, gemotiveerd:

“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Waar de gemachtigde onmiddellijk hierop aansluitend het volgende stelt: *“Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht”* dient te worden opgemerkt dat uit het geheel van de bestreden akte niet blijkt of met *“deze beslissing”* de beslissing

houdende de weigering van verblijf dan wel de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt bedoeld.

3.10. De verzoeker voert aan dat bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met zijn vaste familiale banden in België. De verzoeker verwijst naar het feit dat hij sinds 17 maart 2014 met zijn echtgenote samen woont, alsook met zijn schoonouders en schoonbroer. Tevens verwijst hij naar de aanwezigheid van zijn broer die in België de vluchtelingenstatus zou gekregen hebben, die reeds bij de asielaanvragen alsook bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou zijn gemeld aan het bestuur. De verzoeker meent dat bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst een afweging diende te worden gemaakt omtrent zijn familiaal leven en besluit dat het afleveren van het thans bestreden bevel hieraan niet tegemoet komt zodat de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 van het EVRM zijn geschonden.

Wat de aanwezigheid van verzoekers broer in België betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verzoeker thans ten onrechte voorhoudt dat hij zou hebben gemeld dat deze broer als vluchteling is erkend. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker bij zijn asielaanvragen alsook bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet meldde dat zijn broer tot verblijf gemachtigd of “*geregulariseerd*” is sedert 2010. De argumentatie omtrent verzoekers broer mist dan ook feitelijke grondslag zodat zij niet verder in overweging kan worden genomen.

3.11. Waar de verzoeker verwijst naar zijn familiaal leven in België met zijn echtgenote (en schoonfamilie) merkt de Raad op dat de verweerder in zijn nota met opmerkingen niet betwist dat er tussen de verzoeker en zijn echtgenote een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verweerder betwist enkel het beweerde gezinsleven tussen de verzoeker en zijn schoonfamilie. De Raad kan de verweerder hierin volgen. De verzoeker maakt immers op geen enkele wijze aannemelijk dat er tussen hem en zijn schoonfamilie dermate hechte banden, banden van een bijzondere afhankelijkheid, bestaan zodat er sprake zou zijn van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar het bestaan van een effectief gezinsleven met inwonende schoonouders niet zonder meer kan worden aangenomen, merkt de Raad op dat de banden tussen samenwonende echtgenoten in principe wel geacht kunnen worden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Wanneer er evenwel elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat er ondanks de huwelijksband geen effectief beleefde gezinsband zou zijn, dan kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. *In casu* zijn er in het dossier echter geen dergelijke elementen aanwezig die het bestaan van een effectief gezinsleven tussen de verzoeker en zijn Belgische echtgenote in twijfel zouden kunnen trekken, in tegendeel blijkt dat de huwelijksband is bewezen en dat de echtgenoten ook daadwerkelijk samen wonen. De verweerder verwijst weliswaar naar de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wegens de vaststelling dat verzoekers Belgische echtgenote niet de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt, doch dit impliceert geenszins dat de gezinsrelatie tussen deze echtgenote daarom *ipso facto* niet zou vallen onder de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

De Raad neemt in het voorliggende geval dan ook aan dat er tussen de verzoeker en zijn Belgische echtgenote gezinsbanden bestaan die vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

3.12. Het blijkt bovendien dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de thans bestreden verwijderingsbeslissing op de hoogte was het voornoemde gezinsleven. De stukken van het administratief dossier tonen immers aan dat de gemachtigde op datum van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op de hoogte was van het huwelijk van de verzoeker met de Belgische E.C. op 15 maart 2014 (bijlage 19ter d.d. 7 mei 2014 en bijgevoegde huwelijksakte) alsook van het gegeven dat de verzoeker sedertdien inwoont bij het gezin van zijn Belgische echtgenote (zie document “Inlichtingenbulletin B” d.d. 7 mei 2014).

Er dient dan ook, in het kader van de op het bestuur rustende zorgvuldigheidsplicht, te worden nagegaan of de verweerder bij het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak in het licht van de waarborgen die artikel 8 van het EVRM voorziet.

3.13. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen strikte formele motiveringsplicht inhoudt, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, zoals *in casu* het geval is nu uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoeker voorafgaand aan het thans bestreden bevel niet over enig verblijfsrecht in België beschikte dat hem feitelijk tot het ontwikkelen van een gezinsleven in staat stelde, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Hiertoe moet een 'fair balance'-toets worden doorgevoerd: de belangen van de betrokken vreemdeling die erin bestaan zijn gezinsleven in België te handhaven moeten worden afgewogen tegen de belangen van de Staat inzake immigratiecontrole of de openbare orde (vaste rechtspraak EHRM; zie onder meer EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 3; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Terwijl uit het administratief dossier zoals reeds gesteld blijkt dat er verschillende elementen aanwezig zijn die duiden op een effectief gezinsleven, elementen waarvan de gemachtigde onmiskenbaar op de hoogte was, wordt niettemin in de thans bestreden akte aan de verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven om de loutere reden dat hij over geen ander verblijfsrecht beschikt dan het verblijfsrecht dat hij aanvraag en dat hem werd geweigerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het afleveren van deze verwijderingsbeslissing geen andere elementen in rekening werden genomen dan de enkele vaststelling dat de verzoeker niet over enig verblijfsrecht in België beschikt.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt derhalve dat er met het hierboven besproken gezinsleven tussen de verzoeker en zijn Belgische echtgenote rekening werd gehouden alvorens de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat verzoekers aanvraag om gezinshereniging met zijn echtgenote middels de bestreden akte werd geweigerd, volstaat niet nu deze weigering enkel berust op de feitelijke vaststelling dat de Belgische echtgenote de leeftijd van 21 jaar niet heeft bereikt en deze feitelijke vaststelling geenszins het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitsluit.

Het blijkt dan ook niet dat de gemachtigde heeft nagegaan of de beslissing tot verwijdering die is opgenomen in de bestreden 'bijlage 20' een 'fair balance' nastreeft tussen verzoekers belangen en de belangen van de Staat.

Rekening houdend met alle voormelde aanwijzingen van het bestaan van een gezinsleven is de Raad van oordeel dat de gemachtigde *in casu* onzorgvuldig heeft gehandeld waar hij nagelaten heeft een grondig onderzoek te voeren van de hem gekende (gezins)situatie van de verzoeker terwijl hij wist of althans diende te weten dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in deze omstandigheden een risico op een schending van artikel 8 van het EVRM kan teweeg brengen.

Gegeven het gebrek aan een 'fair balance' toets zoals vereist door artikel 8 van het EVRM ondanks de gekende indicaties omtrent het gezinsleven, en mede gelet op de besproken discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te verbinden aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht vastgesteld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

3.14. Waar de verweerder stelt dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er een algemene verplichting bestaan om de verzoeker te gedogen op het grondgebied, dat artikel 8 van het EVRM niet in de weg staat van een correcte toepassing van de vreemdelingenwet, dat de verzoeker niet aantoonde dat hij het gezinsleven niet elders (bijvoorbeeld in Turkije) kan leiden, dat het gaat om een tijdelijke verwijdering, dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden en dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, komt het betoog in de nota met opmerkingen neer op een *a posteriori* onderzoek dat niet terug te vinden is in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Door *a posteriori* een belangenafweging te doen in de nota met opmerkingen, wordt de schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM,

in het bijzonder het gebrek aan 'fair balance' toets in het besluitvormingsproces van het bestuur, door de verwerende partij niet rechtgezet (*cf. mutatis mutandis* RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420). De Raad kan voor zijn wettigheidsstoezicht enkel rekening houden met de elementen die voorlagen op het moment van de bestreden akte, terwijl reeds is vastgesteld dat ten tijde van het bestreden bevel geen 'fair balance' toets werd doorgevoerd. Het komt dan ook als annulatierechter niet aan de Raad toe om achteraf, op grond van de elementen uit het verweer in de nota, na te gaan of uit een dergelijke 'fair balance' toets al dan niet zou zijn gebleken dat er *in casu* geen positieve verplichting is voor de Staat om verzoekers gezinsleven in België te handhaven en dat de beslissing tot verwijdering dienvolgens artikel 8 van het EVRM niet zou schenden. Nu de gemachtigde heeft nagelaten om in het kader van zijn besluitvormingsproces een belangenafweging door te voeren omtrent verzoekers gezinsleven en dit in weerwil van de hem gekende indicaties omtrent verzoekers gezinsleven in België, kan de Raad dan ook enkel besluiten tot de schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.15 Het middel is dan ook, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat tezamen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoeker werd ter kennis gebracht. De onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten staat evenwel los van de wettigheid van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zodat deze laatste beslissing gehandhaafd kan worden nu hiertegen geen gegrond middel werd aangevoerd.

Een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enige middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring. Derhalve worden zij niet besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing van 22 mei 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring betreffende de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de in artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE